

Ἡ λ. καὶ ὡς ἐπὶ τὸν τύπ. Γρουντᾶς Εὐβ. (Ἀλι-
βέρ.) Στερελλ. (Ἀλάρτ.) Γρουντᾶς Ἀθῆν. Εὐβ. (Μαντούδ.)
Στερελλ. (Ἀταλ. Λεβάδ.) καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ.
Γρουντῆς Ἡπ. (Δωδών.)

γρουντιάζω ἐνιαχ. γρουδιάζω Ἡπ. (Βίτσ. Ζαγόρ.
Κουκούλ. Ξηροβούν. Πωγών.) Ἰθάκ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γρουντᾶ, παρὰ τὸ ὅπ. καὶ γρουντᾶ,
καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ι ἀζω.

1) Γρουνπιάζω 1, βολιιάζω 3, σχηματίζω θρόμ-
βους ἢ κόμβους Ἡπ. (Βίτσ. Ζαγόρ. Κουκούλ. Ξηροβούν.)
Ἰθάκ.: Δὲν τ' ἀνάδιφες τοῦ κουρκούτ' κὶ γρουδιᾶσι Βίτσ.
Κάπου δὲν τὸν ἀνακάτιφα καλὰ τὸν τραχανᾶ 'ς τοῦ
βράσ'μου κὶ γρουδιᾶσι Κουκούλ. Ἀνακάτιφ' τοῦ κουρ-
κούτ' νὰ μὴ γρουδιᾶσ'! Ζαγόρ. Συνών. βλ. εἰς λ. γρουν-
πιιάζω 1. 2) Κυρτοῦμαι ὑπὸ τοῦ γήρατος ἐνθ' ἄν. β)
Κοιμοῦμαι γρουντᾶ, δηλ. συνεσπειρωμένως Ἡπ. (Πω-
γών.) : Ἀκόμα δὲ γρουδιᾶσ' ὁ γέροντας :

γρουντῆσμα τό, ἐνιαχ. γρουδιᾶσμα Ἡπ. (Πωγών.)
Νάξ.

Ἐκ τοῦ ρ. γρουντιάζω.

Ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ γρουντιάζω,
τὸ ὅπ. βλ.

γρουντιδί τό, ἐνιαχ. κρουντιδί Μακεδ. (Κοζ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γρουντᾶ.

Παχύρρευστος οὐσία πεπηγμένη ἢ πλήρης θρόμβων (πβ.
γρουντᾶ 2) ἐνθ' ἄν.: Κρουντιδί γίν'γι τοῦ γιαούρτ'
Μακεδ. (Κοζ.)

γρουντος ἐπιθ. ἐνιαχ. γρουντους Εὐβ. (Ἀκρ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γρουντᾶ.

Ἐπὶ ἐρίου, βραχύ, οὖλον καὶ σκληρόν, ἐνθ' ἄν.: Τοῦ
γρουντου τοῦ μαλλὶ δέ γὰρ γιὰ τίποντα Εὐβ. (Ἀκρ.) β)
Κατ' ἐπέκτασιν, τὸ πρόβατον τοῦ ὁποίου τὸ ἔριον εἶναι ὡς
ἀνωτέρω ἐνθ' ἄν.: Τοῦ μαλλὶ τ'ς γρουντᾶς τ'ς βάκρινας νὰ
δου βάλ'ς χώρια Εὐβ. (Ἀκρ.)

Ἡ λ. καὶ ὡς ἐπὶ τὸν τύπ. Γρουντος Ἀθῆν.

γρουξιά ἡ, Π. Βλαστ., Ἀργῶ 302, 337 — Λεξ. Δη-
μητρ.

Ἐκ τοῦ θέμ. τοῦ ἀορ. τοῦ ρ. γρουνξίω καὶ τῆς παραγωγ.
καταλ. -ι ἀ.

Ὁ γρυλλισμὸς ἐνθ' ἄν.: Ποίημ.

Σὰ νυχτώσῃ 'ς τὰ καντούνια καὶ ὑπνιστοῦνε τὰ σπαρτά,
δρασκελῶντας σὰν ἀγρίμι μὲ γρουξιά κὶ ἀνταραμὸ
τρέχει ὁ Χάρος μακελλάρης, ματωμένος καὶ λεβδὸς
(λεβδὸς = μελανιασμένος, κατάχλωμος) Π. Βλαστ., ἐνθ'
ἄν. 302. Συνών. γρουνξίμο, κρουνξίμο, σκουνξίμο,
σκουνξίμο. β) Γόγγυσμα, μουρμούρισμα Λεξ. Δημητρ.

γρουξίμο τό, Κεφαλλ. — Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ θέμ. τοῦ ἀορ. τοῦ ρ. γρουνξίω καὶ τῆς παρα-
γωγ. καταλ. -ι ἀ.

Γρουνξιά, τὸ ὅπ. βλ., ἐνθ' ἄν.

γρουσουζάγρα ἡ, Κρήτ. (Σητ. κ.ά.) γρουσουζάγρα
Κρήτ. (Σητ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γρουνσούζης καὶ τῆς παραγωγ. καταλ.
-ά γρ α.

Ἡ κακοτυχία ἐνθ' ἄν.: Μεγάλη γρουσουζάγρα μᾶς ἦρθε
τῷ γακομοίρῳ ἐδὰ-ἐδὰ Κρήτ. Συνών. ἀναποδιὰ 1γ,
γρουνσούζι 2.

γρουσουζάνθρωπος ὁ, Λεξ. Δημητρ. γρουσουζάν-
θρωπος Ρόδ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γρουνσούζης καὶ τοῦ οὐσ. ἄνθρω-
πος.

1) Γρουνσούζης 1, τὸ ὅπ. βλ., Λεξ. Δημητρ.

2) Γρουνσούζης 3, τὸ ὅπ. βλ., Ρόδ.

γρουσουζεύω, ὀγρουσουζεύω Κρήτ. (Κίσ.) Λεξ.
Μπριγκ. γουρσουζεύω Κρήτ. Κύπρ. ὀγρουσουζεύω Κρήτ.
(Νεάπ.) γουρσουζεύου Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀκαρναν.) ὀουρσου-
ζεύου Μακεδ. (Θεσσαλον.) γρουσουζεύω κοιν. γρουδουζεύω
Πελοπ. (Βερεστ.) γρουσουζεύου Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀκαρναν.)
κ.ά. γρουσουζεύω Ἀνδρ. Κρήτ. γρουσουζεύω Κ. Μπαστ.,
Ἀλιευτ., 116 βουρσουζεύω Κύπρ. Μέσ. γρουσουζεύομαι
Ἀνδρ. Μετοχ. γρουσουζεμένος Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γρουνσούζης.

1) Ἐπιφέρω, προσάπτω διὰ τῆς ἐμφανιστέως μου ἢ διὰ
λόγων κακοτυχίαν εἰς τὴν ἐκβασιν ἔργου τινὸς κοιν. : Πᾶψε
καὶ μοῦ γρουσουζεύεις τὴ δουλειὰ μὲ τὴ γκρίνια σου κοιν.
Τὸν εἶδα πρωτὶ-πρωτὶ μπροστά μου καὶ μοῦ γρουσουζέψε τὴν
ἡμέρα Ἀθῆν. Μὲ γρουσουζέψες, ἄμα ἦρθες Ἀνδρ. Δὲ
βρέπει νὰ δόνε γλέπουμε τὸ πρωὶ πὺν σηκωνόμαστε, γιὰτὶ
θὰ μᾶς γρουδουζέψη οὐλὴ τὴν ἡμέρα Πελοπ. (Βερεστ.)
Μὴ δόνε ξανοίγης, γιὰτὶ τότε γρουσουζεύεις καὶ δὲ σκοτώ-
νει πρᾶμα (=τίποτε) λέγεται ἐπὶ κυνηγῶν Κρήτ. Ἐγρου-
σουζέψες τονε, γιὰ 'κειονὰ δὲν ἐσκότωσε τὸ λαγὸ αὐτόθ. ||
"Ο,τι καὶ νὰ δῇ τ' ἀμμάτι τζῆ τ' ὀγρουσουζεύει καὶ γῆ
χαλᾶ γῆ μαθαίνεται Κρήτ. (Κίσ.) — Πιότερο ὅμως ἀπ' ὅ-
λα 'κεῖνος ὁ λόγος τοῦ εἰρηνοδίκη, πὼς κάθε μέρα θὰ τοῦ
γρουσουζέψε τὴ δουλειὰ μὲ ρωτήματα καὶ παραγγελίες
πὺν λογαριάζονται γρουσουζιά ἀπὸ τοὺς φραῖδες, βούζε-
στὰ ἀφτιά του σὰ φοβέρα Κ. Μπαστ., Ἀλιευτ., 116. Φρ.:
Μὴ γρουσουζεύης (μὴ κακομελετᾷς) Μύκ. Συνών. γρουν-
σούζι 1 αἶνω. 2) Διάγω ἐν ὀκνηρίῳ, καθίσταμαι ὀκνη-
ρὸς Κρήτ.: Ἐγρουσουζέψε ἀπὸ τὴ δεβελιά καὶ δὲν εἶναι
μόνο γιὰ νὰ τρώῃ. Νὰ 'ναι ὁλωνῶν τὰ κοπέλια 'ς τὴ φωτιά
κ' ἐμένα τὸ δικό μου νὰ κάθεται νὰ γρουσουζεύῃ ἔπαι,
μὴ στάξῃ καὶ μὴ βρέξῃ (δὲν εἶναι μόνο = δὲν εἶναι
παρὰ μόνο). 3) Παρεκκλίνω ἠθικῶς, κακοσυνηθίζω, κακο-
μαθαίνω Κρήτ. Μακεδ. (Θεσσαλον.)—Χ. Παλαῖς., Τὸ παράπ.
τοῦ τσουροῦ, 7: Ἐγρουσουζέψε καὶ δὲν ἔχει 'νεμαζωμὸ 'ς τὸ
σπίτι Κρήτ. Νὰ φρουδιάσης τὴ μάδρα ἀπὸ 'κεὰ πὺν πη-
δοῦνε, γιὰτὶ δὰ πορίσουνε πάλι ἀπόψε καὶ γρουσουζέψανε
ὁλότελα (νὰ φρουδιάσης = νὰ φράξης μὲ κλάδους) αὐτόθ.
Σῆμιρα ἀκρίβεια πούλλη κ' ἡ κόσμους ὀουρσουζέψιν Θεσ-
σαλον. || Ποίημ.

Γιὰτὶ ὁ κόσμος ὥσπου πᾶ' πολ-λά 'ν' νὰ γουρσουζέψη
τ'σ' ἡ πίστη μας πὺν 'ν' ἡ ὀρθὴ τέλεια 'ν' νὰ πατ-τα-
λέψη

(πολ-λά 'ν' νὰ = πολλὰ ἐνὶ νὰ = πολλὰ θὰ) Χ. Παλαῖς.,
ἐνθ' ἄν. 4) Μέσ. αὐτοπαθ., ὀργίζομαι Ἀνδρ.: Μὴ γρου-
σουζεύεσαι! 5) Βρωμίζω, λερώνω Κρήτ. (Κίσ. Νεάπ.
κ.ά.): Ἐβήκανε οἱ ὀρνίθες 'ς τὸ σπῖτι καὶ μοῦ τ' ὀγρουσου-
ζέψανε μὲ τσί κοντσουλῆς Νεάπ. β) Καθίσταμαι βρώμικος

